

orlov eller at gå tilbage til deres job efter 6 måneder. Det finder vi tilstrækkeligt.

For det tredje: Taxameterbetalingen i daginstitutionerne, hvor der i højere grad betales efter forbrug, kan vi godt støtte, men ikke gennem en indirekte beskatning af de forældre, der bliver nødt til at bruge daginstitutionerne fuldt ud eller på ydertidspunkterne.

For det fjerde: Vi må igen afvise formanende ord, også på giroindbetalingerne.

For det femte: Vi var ikke tilhængere af op hævelsen af revselsesretten. Vi mente ikke, det havde nogen betydning. Tilsvarende mener vi heller ikke, at det er af afgørende betydning, at revselsesretten genindføres.

For det sjette: Vi vil gerne være med til at anbefale den såkaldte Koldingmodel, men det er ikke noget, vi skal lovgive om, det må være et kommunalt anliggende.

For det syvende: Selvfølgelig skal lærerne gribe ind, hvis undervisningen ikke kan gennemføres som følge af uro i klassen. Sådan er det i dag, men ansvaret for en ordentlig undervisning skal ligge hos skolens ledelse. Der er ingen grund til ny lovgivning på dette område.

For det ottende, og det dækker så i øvrigt det tiende punkt i hr. Dahlgaards række af forslag: Vi tror ikke på bøder. De forældre, der har svært ved at klare opdragerrollen, har brug for rådgivning snarere end den foreslåede straf.

For det niende: Vi vil gerne afvente resultaterne af forsøget med helhedsskolen, før vi udtaler os om, at ideen skal stoppes.

Den samlede karakter til hr. Dahlgaards oplæg er desværre efter vores opfattelse således, at vi ikke kan støtte forslaget.

Villy Søvndal (SF):

Da SF's ordfører på området, hr. Thorstein Theilgaard, ikke kan være til stede, skal jeg på SF's vegne fremføre dette:

En gang imellem oplever man situationer, hvor man ikke rigtig ved, om man skal grine eller græde. Det er heldigvis sjældent i Folketinget, men når man læser B 84, giver det en sjælden lyst til både at grine og græde samtidig.

Forslaget vidner først og fremmest om en fantastisk mistro til nutidens forældre. Af B 84 fremgår det, at forældrene ikke selv gider passe deres børn, de vil helst være fri for dem i ferien, de mener ikke, at det er deres opgave at opdrage deres børn, osv. Med en sådan opfattelse af nutidens børnefamilier kan det jo kun undre, at forslagsstilleren faktisk vil tvinge forældrene til

at passe og opdrage deres børn. Det er den store modsætning i selve forslaget.

Hvis man deler forslagsstillerens sorte og noget mistillidsfulde menneskesyn, vil det for SF at se være væsentlig mere logisk at kræve en form for kørekort eller licens, før man har det offentlige velsignelse til at få børn. Det nærmeste, vi kommer en sådan tankegang i den virkelige verden, er Kinas berygtede etbarnspolitik. Forslag a la børnekørekort vil vi i SF selvfølgelig også vende os stærkt imod, men det vil i det mindste være mere logisk frem for forslaget forestillinger om at sende bureaukratiske og formynderiske hilsener til forældre på girokort og lign.

Forslaget forestiller at gøre det lettere og bedre og dejligere at være en familie, og derfor kan man spørge: Vil forslaget give mere luft og mere tid til samvær i familien? SF's svar er helt klart nej. SF mener, at forslaget faktisk er bagstræberisk. Forslaget ville ud over de noget besynderlige hilsener fra det offentlige tvinge mange mennesker til at vælge mellem familielivet og arbejdslivet.

Hvis vi f.eks. ændrede betalingen på daginstitutionspladser til betaling efter forbrug, sådan som forslaget såkaldte taxametermodel lægger op til, hvordan ville det så stille den enlige mor, eller hvordan ville det stille den helt almindelige lønmodtagerfamilie, hvor far og mor har skiftende og skæve arbejdstider? Ja, den enlige mor ville blive tvunget hjem, og det samme ville den kvindelige lønmodtager med overvejende sandsynlighed. Så også kønspolitisk er forslaget både til at grine af og til at græde over.

SF vil langt hellere sætte fokus på familiens helt kontante dagligdagsproblemer. Det handler eksempelvis om, at op mod 9.000 børn står på venteliste; hovedparten kan ikke komme i vuggestue, og det lægger pres på forældrenes evne til at bruge ferie, familie m.v. for at få pasningsproblemet løst.

Det handler også om, at pladsforholdene er for ringe i daginstitutionerne. Der har desværre været alt for meget fokus på at bygge og bygge og for lidt fokus på, at der skal være plads til børnene og de ansatte. Der er brug for både bedre normeringer og mere plads.

Det handler også om at ændre de perspektivløse forringelser af pasningsorloven, der har medført, at markant færre har råd til at være sammen med deres børn. Forringelserne ram-